

Begraaf je verleden

boekerij.nl

T.M. Payne

Begraaf je verleden

Een onopgeloste zaak. Een vermoorde verdachte.
Een getuige die het zwijgen is opgelegd.

Vertaald door Nuanxed – Caspar Wijers

ISBN 978-90-492-1164-6
ISBN 978-94-023-2944-5 (e-book)
ISBN 978-90-492-1281-0 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Long Time Dead*
Vertaling: © Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv
Vertaald door Nuanxed – Caspar Wijers
Omslagbeeld en -ontwerp: © Amazon,
bewerkt door DPS Design & Prepress Studio
Zetwerk: Crius Group

© 2024 by T.M. Payne
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor Susie.
Altijd aan mijn zijde.*

Waarom begraaf je me hier in het graf van een ander
En laat je geen kaars achter om me de weg te wijzen
Je kunt je niet verstoppen voor de duivel; hij weet wat
je hebt gedaan
En nu komt hij een spelletje spelen
Is er niemand die mijn botten zoekt
Ben ik spoorloos uit dit leven verdwenen
Je hebt me hier achtergelaten, om eeuwig bang te zijn
Ik blijf eeuwig dood op deze plek

PROLOOG

Zaterdag 13 december 1997

Sally Doneghy reed net de parkeerplaats van de supermarkt op toen haar benzinelampje ging branden. ‘Shit,’ zei ze, iets te hard.

Met een bestraffend vingertje wees haar dochter Abby haar terecht. ‘Dat is een fout woord, mama’ – Abby schudde haar hoofd – ‘dat ga ik tegen papa zeggen.’

Grijnzend reed Sally een parkeervak in. ‘Maar... als je het niet aan papa vertelt, mag je op kerstavond misschien al een cadeautje openmaken. Wat dacht je daarvan?’

Sally hoopte dat haar zevenjarige dochter zich wel zou laten verleiden. Ze wachtte tot Abby haar gordel losdeed en haar wollige giraf pakte. Gerald de giraf, een handgemaakt cadeau van haar oma toen ze was geboren, was nog altijd de favoriete knuffel. Hij ging overal mee naartoe.

‘Dan heb ik dus nog zes cadeautjes om op eerste kerstdag open te maken.’ Abby veegde Gerald’s vieze gezicht af.

Sally draaide zich om naar haar dochter. ‘Hoe weet je hoeveel cadeautjes je krijgt?’

‘Ze liggen onder je bed. Gerald heeft ze gevonden en heeft het me verteld.’

‘De kerstman weet het als je liegt,’ zei Sally hoofdschuddend, en ze keek langs Abby heen naar de meute winkelende mensen die de supermarkt in en uit stoven met karretjes bomvol eten en

drinken. Het was de gebruikelijke kerstchaos. ‘Je bedoelt God, niet de kerstman,’ verklaarde Abby, terwijl ze Gerald op en neer liet stuiteren op haar knie.

Sinds wanneer is mijn dochter zo’n wijsneus? dacht Sally, en ze stapte uit, liep naar de passagierskant en stak haar hand uit zodat Abby die kon vastpakken. Toen ze kerstmuziek hoorde die buiten de winkel werd gespeeld, glimlachte ze.

‘Is de kerstman er, mama?’ vroeg Abby opgewonden, terwijl ze Gerald aan zijn magere nek rondzwaaide.

‘Ik denk het niet, schat.’ Vorig jaar was de man die elk jaar de ‘Vrolijke Kerstman’ speelde namelijk ontslagen nadat hij was betrapt op het uitdelen van cadeautjes terwijl hij stonk naar alcohol. Sally herinnerde zich de kop ‘Kerstman Laveloos’ in de plaatselijke krant en kon een glimlach niet onderdrukken.

Abby wees naar een klein meisje dat langsliep met een elfenmuts op. ‘Mag ik er ook zo een?’

‘We zullen zien.’ Sally keek omlaag naar de beijzelde grond toen ze de ingang van de winkel naderden. ‘Weet je nog waar je mama aan moet helpen herinneren als we thuiskomen?’

‘Gerald in bad doen.’

‘Inderdaad. Goed hoor,’ antwoordde Sally. Gerald’s ‘bad’ bestond eigenlijk uit een halfuurtje in de wasmachine waarin zijn versleten, haveloze lijfje rond bonkte, met het risico dat hij de centrifuge niet zou overleven. Meestal protesteerde Abby urenlang dat Gerald niet in bad moest, maar nu leek ze afgeleid door de naderende kerst.

‘En wat nog meer?’ vroeg Sally.

‘Je benen scheren.’ Abby keek omhoog naar haar moeder. ‘Je zei dat vanmorgen tegen papa.’

Sally barstte in lachen uit en gooide haar hoofd achterover. Ze hoopte dat de twee vrouwen die voor hen liepen het niet hadden gehoord. De blonde keek schalks om, maar de langere donkerharige vrouw leek zich nergens van bewust. Net op dat moment zag

Sally de langere vrouw haar hand omhoogdoen en die schreeuwde: 'Nee, Lively!' Plotseling klonk er een luide knal, gevolgd door nog een en nog een, en Sally voelde een warme dikke vloeistof tegen haar gezicht spatten. Ze proefde iets koperachtigs en bitter in haar mond, en op hetzelfde moment dat de twee vrouwen op de grond vielen, besepte ze dat het bloed was.

Nu, recht voor haar, zag Sally een man op een motor, met een pistool gericht op de plek waar de twee vrouwen hadden gestaan. Hij wilde weggrijden, maar stuntelde met het wapen, dat uit zijn hand glipte en op de grond kletterde. Even aarzelde hij, en toen scheurde hij ervandoor. Sally stond als aan de grond genageld.

Het enige wat ze op dat moment nog hoorde was, griezelig genoeg, een kerstliedje dat vanuit de luidsprekers over de parkeerplaats dreef. Plotseling stopte de muziek. Iedereen stond stokstijf stil. En toen brak de hel los.

Winkelende mensen vluchtten alle kanten op. Sommigen renden de winkel in om dekking te zoeken, terwijl anderen achter hun karretje doken. Ouders grepen hun kinderen vast en vluchtten naar hun auto. Weer anderen bleven gewoon staan waar ze stonden. Starend. Verward en vol ongeloof.

Snel veegde Sally het bloed van haar mond en gezicht met de mouw van haar jas, en ze viel op haar knieën om Abby af te schermmen van het gruwelijke tafereel. Dik donker bloed stroomde langzaam uit het hoofd van de blonde vrouw op de ijzige grond. De donkerharige vrouw lag er vreemd bij, met haar benen onder haar lichaam gevouwen en haar armen uitgestrekt. Er sijpelde bloed uit een kogelgat in haar nek.

Sally sloot haar ogen. *Mijn god, ze zijn dood. Ze zijn allebei dood.*

1

ZEVEN JAAR LATER

Dinsdag 14 december 2004
Rechtbank van Liverpool

Advocaat Simon Calvin-Jones rolde zijn pen tussen zijn vingers en fronste. ‘Zegt u eens, inspecteur Holler, heeft u de verdachte op enig moment vragen gesteld met betrekking tot de vermeende mishandeling, buiten de verhoorkamer?’ Hij keek over zijn bril naar de rechter voordat hij zijn aandacht op de getuige richtte.

Inspecteur Sheridan Holler schudde een keer haar hoofd. ‘Nee.’ Ze trok een wenkbrauw op. Ja, echt wel, dacht ze. Zonder te glimlachen.

Calvin-Jones wierp een blik op de jury en keek vervolgens Sheridan weer aan. ‘U heeft niet met hem gesproken in de gang van het cellencomplex en hem geen enkele vraag gesteld over de zaak?’ Toen ze hem zag grijnzen, voelde Sheridan de drang om zijn stomme pruik te grijpen en die in zijn pretentieuze reet te steken.

‘Nee, dat heb ik niet gedaan.’ Sheridan schudde lichtjes haar hoofd.

‘U heeft de verdachte meerdere keren verhoord,’ ging hij verder. ‘Kunt u met zekerheid zeggen dat u op geen enkel moment een gesprek met hem heeft gehad over de mishandeling – vermeende mishandeling – dat niet plaatsvond binnen de muren van de verhoorkamer, in mijn aanwezigheid?’

‘Ja, dat weet ik zeker.’ Sheridan voelde de jury naar haar staren. De vrouw op de eerste rij ging verzitten en leunde iets naar voren.

Ze wist dat haar collega, brigadier Anna Markinson, die op de rij stoelen achter haar zat, geen krimp zou geven, maar juist zou proberen haar reactie te verbergen. Want Anna wist dat Sheridan de verdachte twee keer had gevraagd of hij het leuk vond om vrouwen te mishandelen en weerloze dieren aan te vallen, en dat als hij haar niet vertelde waar hij het wapen had verborgen, ze ervoor zou zorgen dat hij het heel zwaar zou krijgen in de gevangenis. Althans, iets in die trant.

De partner van de verdachte, Donna Hunter, had de politie al zesentwintig keer eerder gebeld om melding te maken van huise-lijk geweld. Toch deed ze nooit formeel aangifte als de agenten er eenmaal waren, of ze trok haar verklaring in voordat de zaak voor de rechter kon komen.

Hun twee kinderen bleven onder het toezien-og van jeugd-zorg, en ondanks de constante dreiging dat ze uit huis geplaatst konden worden, had het slachtoffer haar partner altijd gesteund. ‘Hij is zo lief als hij nuchter is,’ zei ze. ‘Hij zou de kinderen nooit pijn doen; hij is dol op ze,’ zei ze altijd. ‘Hij is als kind misbruikt en zijn vader sloeg zijn moeder; het is niet zijn schuld,’ zei ze altijd. Elke keer hetzelfde verhaal, dezelfde woorden, dezelfde excuses.

Behalve deze keer, want hij had haar met een schroevendraaier in haar wang gestoken en daarna hun hond gedood. En deze keer had ze een verklaring afgelegd en zich daaraan gehouden.

Sheridan had uren met haar doorgebracht en haar voorzichtig al haar eerdere mishandelingen laten beschrijven. Al die keren dat hij haar had overmeesterd, haar had geslagen en geschopt, totdat ze om vergeving vroeg. Al die keren dat hij haar had bespuugd, had gezegd dat ze dik was, dat ze lelijk was, zich kleedde als een ordinaire slet, dat ze dankbaar moest zijn dat hij überhaupt met haar wilde zijn, omdat geen enkele man haar een blik waardig zou keuren.

Ze vertelde een verhaal van elf jaar huiselijk geweld, dat belandde op de pagina's van een verklaring die de jury net had gehoord. Elke week had Sheridan het slachtoffer gebeld, en steeds als ze het nummer draaide, bad ze dat ze niet van gedachten was veranderd, dat ze de vervolging bleef ondersteunen en in de rechtbank zou getuigen. In de maanden voorafgaand aan het proces zag Sheridan hoe de gebroken vrouw voor haar langzaam maar zeker weer zichzelf werd.

Sheridan had in de loop der jaren met duizenden slachtoffers te maken gehad. Ze had zich met hart en ziel ingezet voor elk onderzoek en de slachtoffers gesteund vanaf het moment dat ze de moed hadden gevonden om de politie te bellen. Ze deed haar werk met hart en ziel. Vooral zaken waarbij gezinnen zo diep werden geraakt door het misdrijf dat ze jaren later nog de verwoestende gevolgen ondervonden. Het liefst wilde ze iedereen repareren; de stukken weer in elkaar zetten.

Zoals ze met haar eigen familie had willen doen, na de moord op haar broer.

Dus ja, toen Donna Hunter eindelijk had besloten tegen haar partner te getuigen, was Sheridan vastbesloten de vervolging rond te krijgen, koste wat het kost. Het enige wat ontbrak aan de berg bewijs was het wapen dat hij had gebruikt. En dus had Sheridan hem echt bedreigd. Ze had recht in zijn gezicht gefluisterd dat zijn leven in de gevangenis heel moeilijk zou worden. Vooral als per ongeluk zou uitlekken waarvoor hij vastzat. Hij zou geen aanzien genieten binnen de gevangensmuren als alom bekend werd dat hij een vrouwenmishandelaar was. Maar hij reageerde met een glimlach en zei dat hij niet naar de gevangenis ging, omdat zijn partner nooit naar de rechtbank zou gaan om tegen hem te getuigen. Dat was het moment waarop Sheridan wist dat Stuart Conner veroordeeld moest worden, want als dat niet gebeurde, zou zijn partner het strafrechtstelsel nooit meer vertrouwen.

Nu ze in de getuigenbank stond, hoefde ze alleen nog even haar kalmte te bewaren.

Calvin-Jones schudde zijn hoofd en keek naar het plafond. ‘Inspecteur, ik geloof’ – hij spugde de woorden uit alsof het noemen van haar rang een nare nasmaak had in zijn mond – ‘dat u wel degelijk zo’n gesprek hebt gevoerd.’

Sheridan had een hekel aan deze kleine etterbak. Ze was al vaker de rechercheur in een aantal zaken waarin hij de ondervrager was, en hij irriteerde haar altijd mateloos. Hij deed er een eeuwigheid over om ter zake te komen, had een duidelijke hekel aan succesvolle, sterke vrouwen en greep elke gelegenheid aan om politieagenten te vernederen.

‘Dat is niet waar.’ Ze zuchtte en wierp een blik op de rechter, die kennelijk ook vond dat deze ondervraging nergens heen ging. Het gaf haar het zelfvertrouwen om verder te gaan. ‘Ik neem aan dat uw cliënt heeft verteld dat we de zaak hebben besproken toen ik hem naar de verhoorkamer begeleidde? Nou, er was één gesprek dat er verband mee zou kunnen houden, veronderstel ik, maar het is echt niet relevant.’

Calvin-Jones hield zijn handen gespreid, met de palmen omhoog. ‘Ik vind dat de rechtbank dat moet beslissen, vindt u ook niet?’

‘Ik verzeker u, het is echt niet relevant.’ Sheridan wendde zich tot de rechter. ‘Misschien even zonder publiek, edelachtbare?’

Anna Markinson observeerde de reactie van de jury. De rechter stemde toe, en terwijl de rechtszaal werd ontruimd, zette de rechter zijn pruik af en vouwde hij zijn handen samen. ‘Brigadier Markinson mag blijven,’ zei hij, en hij knikte naar Anna, die al klaarstond om te vertrekken.

Toen de rechtszaal leeg was, wendde de rechter zich tot Sheridan. ‘Dus, inspecteur Holler, wat was dit voor gesprek met de verdachte?’

Sheridan beet op haar lip. ‘Ik begeleidde hem een keer terug naar de cel en hij vroeg of we bewijs hadden dat hem aan de mis-

handeling kon linken.’ Ze pauzeerde. ‘Ik zei dat ik het er niet met hem over kon hebben totdat we in de verhoorkamer waren.’

‘Is dat alles?’ vroeg de rechter, duidelijk uit zijn doen dat het proces voor deze non-onthulling was onderbroken.

‘Mijn cliënt,’ interrumpeerde Calvin-Jones, ‘informeerde me dat u hem had bedreigd als hij niet zou vertellen waar het vermeende wapen was.’

‘Absoluut niet.’ Sheridan schudde haar hoofd. *Zeker weten van wel.*

‘Dus dat is het? Dat is alles wat er tussen jullie is gezegd?’ Met opgetrokken wenkbrauw keek de rechter haar aan.

‘Nou, er was nog één ding.’ Sheridan wendde zich tot de advocaat.

‘Ga door.’ Uit zijn grijs sprak ten onrechte de verwachting dat hij een belangrijke bekentenis te horen zou krijgen van een schending van de Police and Criminal Evidence Act.

‘Hij zei dat hij...’ Ze aarzelde. ‘Moet ik het echt zeggen?’ Haar blik was op de rechter gericht, en ze genoot van het moment. Dit zou leuk worden.

‘Ja, dat moet u,’ antwoordde de rechter.

Sheridan keek Calvin-Jones recht in de ogen. ‘Hij zei dat hij u een vreselijke eikel vond en dat hij waarschijnlijk de bak in zou draaien vanwege uw incompetentie.’

Anna Markinson probeerde het lachsalvo te onderdrukken dat op het punt stond los te barsten.

‘Daarom wilde ik niets zeggen waar de jury bij was.’ Sheridan deed haar handen op haar rug en stak haar middelvinger op. Alleen bestemd voor Anna’s ogen.

Een uur later waren ze op de terugweg naar het politiebureau aan Hale Street. ‘Nou, je hebt wel vaker iets uitgehaald, Sheridan, maar dit was echt goud waard.’ Anna kantelde lachend haar hoofd naar achteren.

Sheridan stopte voor een verkeerslicht. ‘Ik kon het niet laten. Calvin-Jones is zo’n eikel.’ Ongeduldig tikte ze met haar vingers op het stuur.

Anna draaide zich naar haar toe. ‘Zag je het gezicht van de rechter? Volgens mij wilde hij je een complimentje geven.’

Net toen het licht op groen sprong, werd Sheridan gebeld, dus haalde ze haar telefoon uit haar zak en gaf die aan Anna. ‘Kun jij even opnemen?’

Anna gluurde naar het schermpje. ‘Het is je moeder.’

‘O, neem maar niet op, ik bel haar wel terug.’

Anna hield de rinkelende mobiel in haar hand. ‘Zin in een snelle kop koffie voordat we teruggaan naar het bureau? Om te vieren dat we die mafkees van een Calvin-Jones te slim af waren?’

‘Gaat niet lukken. Ik moet nog even op onderzoek uit. Ik zet je wel af, maar ik beloof dat ik later voor iedereen gebak haal.’

‘Zo hoor ik het graag. Wat voor onderzoek? Kan ik ergens mee helpen?’

‘Nee hoor, ik red het wel.’

Nadat ze Anna had afgezet achter het bureau aan Hale Street, reed Sheridan naar het huis, en onderweg draaide haar maag zich om.

Omdat ze niet op haar gebruikelijke plek kon parkeren, moest ze verderop in de straat een plekje zoeken, vanwaar ze nog steeds goed zicht had op zijn huis. Ze zette de motor af en bleef rustig zitten met haar blik op het huis gericht. Vandaag zou ze kunnen aankloppen. Het moest een keer gebeuren. Haar ouders werden er niet jonger op en ze verdienden het om het te weten. Ze verdienden het om de waarheid over hun zoon te weten. De waarheid over haar broer, Matthew.

Ze wist dat ze misschien maar één kans zou krijgen. Eén kans om hier aan te kloppen en te vertellen wie ze was. Ze had de laatste jaren zo vaak buiten het huis van Andrew Longford gezeten en geprobeerd genoeg moed te verzamelen om dat pad op te lopen.

Hij was, afgezien van de moordenaar, de laatste die Matthew levend had gezien. Andrew Longford was Matthews beste vriend geweest; de vriend met wie hij op de dag van de moord nog had gevoetbald. Andrew was toen veertien, Matthew twaalf. Andrew had een verklaring afgelegd bij de politie, maar het onderzoek was op niets uitgelopen. Er hadden zich geen getuigen gemeld en al die jaren later was de moord op Matthew Holler nog steeds onopgelost.

Maar Sheridan zou haar zoektocht naar de waarheid nooit opgeven. Het enige wat ze hoefde te doen, was op de deur van Andrew Longford kloppen, zich voorstellen en maar hopen dat hij haar zou binnenlaten. Misschien herinnerde hij zich iets van die

dag wat hem destijds niet was opgevallen. Haar ouders hadden direct na de moord met Andrew en zijn familie gesproken, maar daarna niet meer. Het was altijd te pijnlijk.

Maar steeds als Sheridan buiten zijn huis zat, bekropen haar de twijfels.

Wat als hij de deur in mijn gezicht dichtsmijt? Wat als hij zegt dat ik hem met rust moet laten en nooit meer contact moet opnemen? Ik heb maar één kans.

Deze keer, terwijl ze in haar auto zat, zag ze Matthews gezicht voor zich, glashelder. Meestal als ze aan hem dacht, zag ze alleen zijn gelaatstrekken, vaag in haar herinnering. Ze voelde de vertrouwde brok in haar keel die altijd opkwam als ze aan hem dacht. En toen, uit het niets, stroomden er tranen over haar wangen, en ze hapte naar adem. Ze werd overweldigd en verteerd door dat gevoel. Al bijna achtentwintig jaar had ze hem niet vastgehouden, niet door zijn haar gewoeld of hem gezegd dat hij zijn kamer moest opruimen voordat hun moeder zou zien wat een bende het was.

In een opwelling besloot ze uit de auto te stappen en naar de woning te lopen, maar ze trok het portier net zo snel weer dicht als ze het had geopend. Ontevreden over zichzelf sloeg ze op het stuur. Twijfel overspoelde haar. *Hoe vaak zal ik nog in deze straat zitten staren naar zijn voordeur? Hoe vaak nog voordat ik eindelijk dat pad op loop en aanbel?*

Ze sloot haar ogen. En plotseling ging haar mobiel.

‘Hoi, mam. Sorry dat ik eerder niet opnam. Alles goed?’

‘Met ons gaat het prima, lieverd. Ik wilde gewoon even horen hoe het met jou gaat.’

Ze spraken een paar minuten over koetjes en kalfjes, voordat haar moeder de vraag stelde. ‘Nog nieuws over Matthew? Ik weet dat je het druk hebt, maar ik wilde het toch even checken. Is er inmiddels nieuwe informatie?’

Sheridan slikte en staaarde weer naar de deur van Andrew

Longford. 'Ik ben er nog mee bezig, mam. Ik ben altijd op zoek naar nieuwe aanwijzingen. Je weet dat ik nooit zal opgeven. Als ik iets ontdek, laat ik het je echt meteen weten.'

'Oké, lieverd, nou, dan hou ik je niet langer op. We houden van je.'

'Ik ook van jullie.'

Ze beëindigde het gesprek, startte de motor en wierp nog een blik op het huis voordat ze terugreed naar Hale Street.

3

Rechercheur Rob Wills keek op toen Sheridan het recherchekantoor binnenliep. ‘En, hoe was meneer Calvin-Jones vandaag?’ vroeg hij. ‘Nog steeds een enorme eikel?’

‘Absoluut.’ Sheridan knikte en liep naar de voorkant van de ruimte, terwijl ze snel keek of niemand van haar team aan het bellen was.

‘Oké, allemaal,’ zei ze luid, ‘ik heb jullie volledige en onverdeelde aandacht nodig.’ Ze ging op de rand van een bureau zitten voordat ze verderging. ‘Goed, we weten allemaal dat Kerstmis voor de deur staat en sommigen van jullie zijn er de afgelopen weken in geslaagd om via gewetenloze methodes jullie verlofaanvragen door mij ondertekend te krijgen.’ Ze wees naar verschillende rechercheurs terwijl ze een grijns probeerde te onderdrukken. ‘Jullie weten zelf wel over wie het gaat.

‘Hoe dan ook, ik wil alleen maar zeggen tegen de gelukkigen onder jullie die de feestdagen met familie en vrienden door mogen brengen: stik alsjeblieft niet in jullie gehaktballetjes.’

Iedereen glimlachte, inclusief Sheridan, die haar gezicht niet constant in de plooi kon houden.

‘Ik heb gisteren ieders werk doorgenomen en ik ben blij te zien dat jullie allemaal lekker bij zijn.’ Ze vouwde haar handen in een nepgebedje. ‘Dus, laten we bidden dat de kerstgoden ons gunstig gezind zijn en ons de komende weken niet met ellende opzadelen.’

De telefoon op het bureau van Rob Wills ging over en terwijl hij

opnam, stak hij een vinger in zijn andere oor tegen het geklets en geratel op kantoor. Aandachtig luisterend verscheen er een lichte frons op zijn gezicht. Toen hij het gesprek beëindigde, bolde hij zijn wangen en keek hij naar Sheridan. ‘Sorry, baas.’

‘Wat?’ Sheridan draaide haar hoofd en liet haar schouders zakken.

‘Net een klus binnengekregen. Moord.’

‘Grapjas.’ Ze stond op.

‘Nee. Blijkbaar is er echt iemand vermoord. En ze willen dat we het voor kerst oplossen.’ Rob beet op zijn onderlip.

‘Wat ben je toch een rotzak.’ Sheridan gooide haar pen naar hem. ‘Waarom geloof ik ooit iets van wat jij zegt?’ Ze stak haar hand uit terwijl ze naar hem toe liep. ‘Geef die pen terug.’

Rob Wills grinnikte, bukte om de pen onder zijn bureau vandaan te pakken en stootte zijn hoofd toen hij weer overeind kwam.

‘Dat deed pijn.’ Hij wreef met één hand over zijn hoofd en gaf Sheridan met de andere de pen aan.

‘Dat was Gods straf,’ antwoordde Sheridan. ‘Goed, zoals ik al zei, jullie zijn allemaal praktisch bij met jullie werk, en aangezien jullie het dit jaar allemaal zo geweldig hebben gedaan, ga ik voor iedereen gebak halen.’ Ze liep naar de deur. ‘Behalve voor Rob.’

4

Gary Lee haalde een thermosfles uit zijn sporttas en schonk een kop thee voor zichzelf in. Hij strekte zijn rug en keek om zich heen op de begraafplaats. Na vier jaar graven delven hield hij nog steeds van zijn werk. Zijn carrière als docent had hij achter zich gelaten toen hij erachter kwam dat hij niet van kinderen hield. Ze waren kwaadaardig. Op aarde gezet om zijn leven tot een hel te maken. Drie jaar lang was hij door een hel gegaan door toedoen van zijn leerlingen, en uiteindelijk had hij ontslag genomen nadat er eentje een stoel naar hem had gegooid die hij vol tegen de borst had gekregen. Genoeg was genoeg.

Nu was hij verlost van dat alles. Buiten werken in weer en wind, rillen in de winter, zweten in de zomerzon. En hij genoot ervan. Dode mensen lachten je niet uit. Hij kende de begraafplaats als zijn broekzak. Het liefst werkte hij alleen, zonder gestoord te worden.

Hij keek naar het graf waar hij mee bezig was. De overledene was een eenentachtigjarige man – Brian Walters – die nu werd herenigd met zijn geliefde vrouw Heather, die zeven jaar eerder op zevenenzeventigjarige leeftijd was overleden.

Gary Lee borg zijn thermosfles op en pakte zijn schop. Dat hij handmatig moest graven, vond hij niet erg. Hij nam de tijd. Dat deed hij altijd, vooral als een graf werd heropend, uit respect voor de persoon die er al begraven lag. Gary werkte langzaam en methodisch en neuriede erbij.